

URSUL PĂCĂLIT DE VULPE

de Ion Creangă

Era odată o vulpe vicleană ca toate vulpile. Umblase roșcata o noapte întregă după hrană și nu găsisese nicăieri. Făcându-se ziuă albă, ieși la marginea drumului și se culcă sub o tufă, gândindu-se ce să mai facă să poată găsi ceva de mâncare. Și cum stătea ea cu botul întins pe labele dinainte, îi veni miros de pește.

Atunci, își ridică puțin capul și, uitându-se la vale, în lungul drumului, zărește un car tras de boi. „Bun, gândi vulpea. Iaca hrana ce-o așteptam” - și îndată iese de sub tufă și se lungește în mijlocul drumului, ca și cum ar fi moartă.

Apropiindu-se carul de vulpe, țăranul ce mâna boii o vede și, crezând că-i moartă cu adevărat, strigă la boi: „Alio! Alio!” Când boii se opresc, țăranul vine spre vulpe, se uită la ea de aproape și, văzând că nu suflă, zice:

– Bree, da cum naiba a murit vulpea asta aici? Tiii... ce frumoasă cațaveică am să fac nevestii mele din blana istui vulpoi.

Zicând așa, apucă vulpea de cap, o târăște până la car, se opintește și-o aruncă deasupra peștelui. Apoi strigă la boi: „hai, Joian, cea, Bourean!” Boii pornesc. Țăranul merge pe lângă boi și-i îndeamnă să meargă mai iute, ca să ajungă degrabă acasă și să ieie pielea vulpii.

Însă cum au pornit boii, vulpea a și început cu picioarele a împinge peștele jos din car. Țăranul mâna, carul scârțâia și peștele din car cădea. După ce hoța de vulpe a aruncat o mulțime de pește, binișor sare și ea din car, și, cu mare grabă, îl ia, îl duce la vizuină și începe a mânca, că taaare-i mai era foame.

Tocmai când începuse a mânca, iaca vine ursul:

– Bună masă, cumătră! Tiii! Dar ce de pește ai! Dă-mi și mie că taaare mi-i poftă!

– la mai pune-ți pofta-n cui, cumetre, că doar nu pentru gustul altuia m-am chinuit eu. Dacă ți-i așa poftă, du-te și-ți moaie coada în baltă ca mine și-i avea să mănânci.

– Învață-mă te rog, cumătră, că eu nu știu cum se prinde peștele.

Atunci vulpea zise:

– Alei, cumetre! tu nu știi că nevoia te duce pe unde nu ți-i voia și te învață ce nici nu gândești? Vrei să mănânci pește? Du-te la băltoaca din marginea pădurii, vâra-ți coada în apă și stai acolo, fără să te miști, până spre ziuă; atunci trage odată coada cu putere și-ai să scoți o grămadă de pește, poate îndoit și întreit decât am scos eu.

Nemaizicând nicio vorbă, ursul porni-n goana mare la băltoaca din marginea pădurii și-și vârî în apă toată coada.

În acea noapte începuse a bate un vânt rece, de îngheța limba în gură și chiar cenușa de sub foc. Îngheță zdravăn și apa din băltoacă, prinzând coada ursului ca într-un clește. De la o vreme, nemaiputând de durerea cozii și de frig, ursul trase o dată cu toată puterea. Și, sărmanul! în loc să scoată pește, rămâne fără coadă! Începe el a mormăi cumplit și a sări în sus de durere.

Și, înciudat pe vulpe care l-a amăgit, se duce s-o ucidă în bătaie. Când văzu pe urs că vine fără de coadă, vulpea, care ieșise din vizuină și se vârâse în scorbură unui copac din apropiere, începu a striga:

– Hei, cumetre! Ce, ți-au mâncat peștii coada? Ai fost prea lacom și-ai vrut să nu mai rămână niciunul în baltă?

Ursul, auzind că-l mai ia și în răs, se înciudează și mai tare, se repede iute spre copac să prindă vulpea. Dar, gura scorburii fiind prea strâmtă, ursul nu putea să încapă înăuntru. Atunci căută o creangă cu cârlig și începu a cotrobăi prin scorbură, ca să scoată vulpea afară și să-i dea de cheltuială.

Dar, când cârligul apuca piciorul vulpii, ea striga:

„Trage, nătărăule, mie nu-mi pasă, că tragi de copac!“ . Iar când cârligul se prindea de copac, striga: „Văleu, cumetre! nu trage, că-mi rupi piciorul!“

În zadar s-a necăjit ursul de-i curgeau sudorile, că tot n-a putut scoate vulpea din scorbură.

POVESTEA ȘORICELULUI FRICOS

(poveste populară indiană)

Trăia odată, demult, un șoricel tare fricos. Așa de fricos era, încât rareori se încumeta să-și părăsească micuțul său adăpost. De cine se temea? De toți și de toate, dar mai ales de pisică...

Dar norocul îi scoase în cale fricosului șoricel pe un magician renumit. Magicianului i se făcu milă de șoricel și îi propuse:

– Vrei să te transform în pisică?

– Desigur, răspunse bucuros șoricelul.

Și magicianul îl transformă în pisică. Dar bucuria șoricelului nu dură prea mult, pentru că auzi lătrăturile unui câine și începu să se teamă de acesta. Atunci magicianul îi zise:

– Bine, am să te transform în câine. Și chiar așa făcu.

Tocmai când magicianul voia să plece, șoricelul transformat în câine începu să se vaite:

– Mi-e frică! Mi-e frică!

– Acum de cine îți mai este frică? întrebă uimit magicianul.

– De pantere...

Magicianul se încruntă puțin, dar zise:

– Bine, te voi transforma într-o panteră. Și cu un singur semn transformă câinele în panteră.

Dar pantera începu să urle cât putea:

– Mi-e frică! Mi-e frică!

– Ție de cine ți-e frică? Întrebă magicianul supărat de-a binelea.

– Mi-e frică de vânător!!!

Magicianul stătu puțin pe gânduri, apoi spuse:

– Nimic nu te poate ajuta, căci în orice animal te-aș transforma, tu ai aceeași inimă, inimă fricoasă de șoricel...

Și îl transformă din nou în șoarece.

LEGENDA FLUTURELUI

Într-o zi, într-un cocon a apărut o mică gaură. Un om, care trecea din întâmplare prin preajmă, s-a oprit mai multe ore pentru a observa fluturile care se forța să iasă.

După multe încercări nereușite, se părea că fluturile a renunțat, spațiul prin care se străduia să iasă rămăsese la fel de îngust. De aceea, omul, dorind să-l ajute să iasă, a luat un cuțit și a deschis coconul.

Fluturile a ieșit imediat. Dar corpul lui era slab și anemic, aripile erau puțin dezvoltate și aproape că nu se mișcau. Omul a continuat să observe fluturile, crezând că, dintr-un moment în altul, aripile acestuia se vor deschide și vor putea suporta greutatea corpului pentru a zbura. Acest lucru nu s-a întâmplat!

Fluturile și-a trăit restul vieții târându-se pe pământ, cu corpul său slab și cu aripile chircite. Nu a putut zbura NICIODATĂ! Ceea ce omul a făcut a fost un gest de bunătate din dorința de a ajuta, dar nu a înțeles că trecerea prin spațiul acela strâmt era efortul necesar pentru ca fluturile să poată zbura. Era chinul prin care viața îl pune să treacă pentru a putea crește și pentru a se dezvolta.